# ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 18ης Μαρτίου 2010 *

Στην υπόθεση Τ-94/08,

**Centre de coordination Carrefour SNC,** με έδρα τις Βρυξέλλες (Βέλγιο), εκπροσωπούμενο από τους Χ. Clarebout και Κ. Platteau, δικηγόρους,

προσφεύγον,

κατά

**Ευρωπαϊκής Επιτροπής,** εκπροσωπουμένης από τον J.-P. Keppenne,

καθής,

με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως 2008/283/ΕΚ της Επιτροπής, της 13ης Νοεμβρίου 2007, σχετικά με το καθεστώς ενισχύσεων που έθεσε σε εφαρμογή το Βέλγιο υπέρ των κέντρων συντονισμού που είναι εγκατεστημένα στο Βέλγιο και η οποία τροποποιεί την απόφαση 2003/757/ΕΚ (ΕΕ 2008, L 90, σ. 7), στο μέτρο που δεν προβλέπει κατάλληλη μεταβατική περίοδο,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. E. Martins Ribeiro, πρόεδρο, Σ. Παπασάββα (εισηγητή) και A. Dittrich, δικαστές,

γραμματέας: B. Pastor, βοηθός γραμματέας,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 2ας Ιουλίου 2009,

εκδίδει την ακόλουθη

**Απόφαση**

**Ιστορικό της διαφοράς**

1 Το βελγικό φορολογικό καθεστώς των κέντρων συντονισμού, το οποίο παρεκκλίνει από το κοινό δίκαιο, διέπεται από το βασιλικό διάταγμα αριθ. 187, της 30ής Δεκεμβρίου 1982, σχετικά με τη δημιουργία κέντρων συντονισμού (*Moniteur belge* της 13ης Ιανουαρίου 1983, σ. 502), όπως έχει επανειλημμένως συμπληρωθεί και τροποποιηθεί.

2 Το ευεργέτημα της υπαγωγής στο καθεστώς αυτό εξαρτάται από την προηγούμενη χορήγηση ατομικής άδειας στο κέντρο συντονισμού με βασιλικό διάταγμα. Για τη χορήγηση της άδειας αυτής, το κέντρο πρέπει να αποτελεί μέρος ομίλου με πολυεθνικό χαρακτήρα, ο οποίος να διαθέτει κεφάλαιο και αποθεματικά το ύψος των οποίων προσεγγίζει ή υπερβαίνει το ένα δισεκατομμύριο βελγικά φράγκα (BEF) και να πραγματοποιεί ετήσιο κύκλο εργασιών το συνολικό ποσό του οποίου προσεγγίζει ή υπερβαίνει τα δέκα δισεκατομμύρια BEF. Επιτρέπονται μόνον ορισμένες

προπαρασκευαστικές, επικουρικές ή συντονιστικές δραστηριότητες, οι δε επιχειρήσεις του χρηματοπιστωτικού τομέα αποκλείονται του ευεργετήματος του καθεστώτος αυτού. Κατά το πέρας των δύο πρώτων ετών της δραστηριότητάς τους, τα κέντρα πρέπει να απασχολούν στο Βέλγιο προσωπικό τουλάχιστον ισοδύναμο προς δέκα άτομα απασχολούμενα με πλήρες ωράριο εργασίας.

3 Η χορηγούμενη στο κέντρο άδεια ισχύει για δέκα έτη και είναι ανανεώσιμη για την ίδια διάρκεια.

4 Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων εξέτασε το φορολογικό καθεστώς των κέντρων συντονισμού όταν αυτό θεσπίστηκε. Συγκεκριμένα, με αποφάσεις που κοινοποιήθηκαν υπό μορφή επιστολών στις 16 Μαΐου 1984 και στις 9 Μαρτίου 1987, η Επιτροπή θεώρησε κατ' ουσίαν ότι το καθεστώς αυτό, που στηριζόταν σε σύστημα κατ' αποκοπήν καθορισμού των εσόδων των κέντρων συντονισμού, δεν ενείχε στοιχείο ενισχύσεως.

5 Η Επιτροπή, αφού εξέδωσε, στις 11 Νοεμβρίου 1998, ανακοίνωση περί της εφαρμογής των κανόνων σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις στα μέτρα που εμπίπτουν στην άμεση φορολογία των επιχειρήσεων (ΕΕ C 384, σ. 3), ανέλαβε να εξετάσει γενικώς τη φορολογική νομοθεσία των κρατών μελών υπό το πρίσμα των σχετικών με τις κρατικές ενισχύσεις κανόνων.

6 Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή ζήτησε, στις 12 Φεβρουαρίου 1999, από τις βελγικές αρχές ορισμένες πληροφορίες όσον αφορά, μεταξύ άλλων, το καθεστώς των κέντρων συντονισμού. Οι βελγικές αρχές απάντησαν τον Μάρτιο του 1999.

7 Τον Ιούλιο του 2000, οι υπηρεσίες της Επιτροπής πληροφόρησαν τις εν λόγω αρχές ότι αυτό το καθεστώς συνιστούσε κατά τα φαινόμενα κρατική ενίσχυση. Ενόψει κινήσεως της διαδικασίας συνεργασίας, σύμφωνα με το άρθρο 17, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου [88 ΕΚ] (ΕΕ L 83, σ. 1), οι υπηρεσίες της Επιτροπής κάλεσαν τις βελγικές αρχές να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους εντός ενός μηνός.

8 Στις 11 Ιουλίου 2001, η Επιτροπή κατάρτισε τέσσερις προτάσεις χρήσιμων μέτρων, βάσει του άρθρου 88, παράγραφος 1, ΕΚ, μεταξύ άλλων όσον αφορά το καθεστώς των κέντρων συντονισμού. Πρότεινε στις βελγικές αρχές να δεχθούν να επιφέρουν ορισμένες τροποποιήσεις στο καθεστώς αυτό, προβλέποντας συγχρόνως, ως μεταβατική κατάσταση, ότι τα κέντρα στα οποία θα είχε χορηγηθεί άδεια πριν από την ημερομηνία αποδοχής των μέτρων αυτών θα μπορούσαν να εξακολουθήσουν να υπάγονται στο προηγούμενο καθεστώς μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2005.

9 Οι βελγικές αρχές δεν δέχθηκαν τα προταθέντα χρήσιμα μέτρα, οπότε η Επιτροπή κίνησε την επίσημη διαδικασία έρευνας με απόφαση κοινοποιηθείσα με έγγραφο της 27ης Φεβρουαρίου 2002 (ΕΕ C 147, σ. 2), σύμφωνα με το άρθρο 19, παράγραφος 2, του κανονισμού 659/1999. Μεταξύ άλλων, κάλεσε το Βασίλειο του Βελγίου να υποβάλει τις παρατηρήσεις του και να παράσχει κάθε χρήσιμη πληροφορία για την αξιολόγηση του επίμαχου μέτρου. Η Επιτροπή κάλεσε επίσης το κράτος μέλος αυτό και τους ενδιαφερομένους τρίτους να υποβάλουν παρατηρήσεις και να παράσχουν κάθε στοιχείο χρήσιμο προκειμένου να εξακριβωθεί αν είχε δημιουργηθεί στους δικαιούχους του επίμαχου καθεστώτος δικαιολογημένη εμπιστοσύνη επιβάλλουσα τη λήψη μεταβατικών μέτρων.

10 Κατά το πέρας της επίσημης διαδικασίας έρευνας, η Επιτροπή εξέδωσε, στις 17 Φεβρουαρίου 2003, την απόφαση 2003/757/ΕΚ, σχετικά με το καθεστώς ενίσχυσης που σχεδιάζει να εφαρμόσει το Βέλγιο υπέρ των κέντρων συντονισμού που είναι εγκατεστημένα στο Βέλγιο (ΕΕ L 282, σ. 25, στο εξής: απόφαση του 2003).

11 Τα άρθρα 1 και 2 της αποφάσεως του 2003 έχουν ως εξής:

«*Άρθρο 1*

Το φορολογικό καθεστώς το οποίο ισχύει στο Βέλγιο υπέρ των κέντρων συντονισμού τα οποία έχουν αναγνωριστεί βάσει του βασιλικού διατάγματος αριθ. 187 συνιστά καθεστώς ενισχύσεων το οποίο δεν συμβιβάζεται με την κοινή αγορά.

*Άρθρο 2*

Το Βέλγιο καλείται να καταργήσει ή να τροποποιήσει το καθεστώς ενισχύσεων που αναφέρεται στο άρθρο 1 προκειμένου να αποκαταστήσει τη συμβατότητά του με την κοινή αγορά.

Από την ημερομηνία γνωστοποίησης της παρούσας απόφασης δεν επιτρέπεται πλέον η χορήγηση του πλεονεκτήματος του εν λόγω καθεστώτος ή τμημάτων του σε νέους δικαιούχους ούτε η διατήρησή του με παράταση των ισχυουσών πράξεων αναγνώρισης.

Όσον αφορά τα κέντρα που είχαν αναγνωριστεί πριν την 31η Δεκεμβρίου 2000, επιτρέπεται η διατήρηση του καθεστώτος το αργότερο μέχρι την ημερομηνία λήξης της ατομικής αναγνώρισης η οποία ίσχυε κατά την ημερομηνία γνωστοποίησης της παρούσας απόφασης, και το αργότερο μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2010. Σύμφωνα με το δεύτερο εδάφιο εφόσον η αναγνώριση έχει ανανεωθεί πριν από την εν λόγω ημερομηνία, τα πλεονεκτήματα του καθεστώτος που αποτελεί το αντικείμενο της παρούσας απόφασης δεν επιτρέπεται πλέον να χορηγούνται, τόσο σε μόνιμη όσο και σε προσωρινή βάση.»

12 Στις 6 Μαρτίου 2003, το Βασίλειο του Βελγίου απευθύνθηκε συγχρόνως στην Επιτροπή και στο Συμβούλιο ζητώντας «να προβούν σε κάθε απαραίτητη ενέργεια ώστε η ισχύς της άδειας των κέντρων συντονισμού που [έληγε] μετά τις 17 Φεβρουαρίου 2003 να μπορέσει να παραταθεί μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2005». Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε εκ νέου στις 20 Μαρτίου και στις 26 Μαΐου 2003 βάσει του άρθρου 88, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, ΕΚ.

13 Στις 25 και 28 Απριλίου 2003, το Βασίλειο του Βελγίου και η ένωση Forum 187, μέλη της οποίας ήταν τα κέντρα συντονισμού, άσκησαν προσφυγές με αίτημα την αναστολή της εκτελέσεως και την ολική ή μερική ακύρωση της αποφάσεως του 2003 (υποθέσεις C-182/03 και T-140/03, η οποία κατέστη υπόθεση C-217/03· υποθέσεις C-182/03 R και T-140/03 R, η οποία κατέστη υπόθεση C-217/03 R).

14 Με διάταξη της 26ης Ιουνίου 2003, C-182/03 R και C-217/03 R, Βέλγιο και Forum 187 κατά Επιτροπής (Συλλογή 2003, σ. I-6887, στο εξής: διάταξη Forum 187), ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου διέταξε την αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως του 2003, στο μέτρο που απαγορεύει στο Βασίλειο του Βελγίου να ανανεώσει τις άδειες των κέντρων συντονισμού που ίσχυαν κατά την ημερομηνία κοινοποιήσεως της εν λόγω αποφάσεως.

15 Όπως τους επέτρεπε η διάταξη Forum 187, οι βελγικές αρχές ανανέωσαν τις άδειες των κέντρων συντονισμού που έληγαν μεταξύ 17ης Φεβρουαρίου 2003 και 31ης Δεκεμβρίου 2005. Πλην τεσσάρων κέντρων των οποίων η άδεια ανανεώθηκε για αόριστη διάρκεια, οι άδειες αυτές, συμπεριλαμβανομένης εκείνης του προσφεύγοντος Centre de coordination Carrefour SNC, ανανεώθηκαν για χρονικό διάστημα που έληγε στις 31 Δεκεμβρίου 2005.

16 Με την απόφαση 2003/531/ΕΚ του Συμβουλίου, της 16ης Ιουλίου 2003, σχετικά με τη χορήγηση ενισχύσεως από τη Βελγική Κυβέρνηση σε ορισμένα κέντρα [συντονισμού] εγκατεστημένα στο Βέλγιο (ΕΕ L 184, σ. 17), η οποία εκδόθηκε βάσει του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ, κηρύχθηκε συμβατή με την κοινή αγορά «η ενίσχυση που [σκόπευε] να χορηγήσει το Βέλγιο, έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005, στις επιχειρήσεις που στις 31 Δεκεμβρίου 2000 διέθεταν άδεια κέντρων συντονισμού δυνάμει του βασιλικού διατάγματος 187 […] η οποία λήγει μεταξύ της 17ης Φεβρουαρίου 2003 και της 31ης Δεκεμβρίου 2005». Στις 24 Σεπτεμβρίου 2003, η Επιτροπή άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως αυτής (υπόθεση C-399/03).

17 Στις 22 Ιουνίου 2006, το Δικαστήριο ακύρωσε μερικώς την απόφαση του 2003 καθόσον δεν προέβλεπε μεταβατικά μέτρα όσον αφορά τα κέντρα συντονισμού για τα οποία η αίτηση ανανεώσεως της άδειας εκκρεμούσε κατά την ημερομηνία κοινοποιήσεως της εν λόγω αποφάσεως ή των οποίων η άδεια έληγε συγχρόνως με την κοινοποίηση αυτή ή λίγο μετά από αυτή (απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Ιουνίου 2006, C-182/03 και C-217/03, Βέλγιο και Forum 187 κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-5479, στο εξής: απόφαση Forum 187). Την ίδια ημέρα, το Δικαστήριο ακύρωσε και την απόφαση 2003/531 με την απόφασή του C-399/03, Επιτροπή κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2006, σ. I-5629).

18 Με έγγραφο της 4ης Ιουλίου 2006, η Επιτροπή ζήτησε από τις βελγικές αρχές να της παράσχουν, εντός 20 εργασίμων ημερών, ορισμένες πληροφορίες προκειμένου να αποφασίσει επί της συνέχειας που έπρεπε να δώσει στην απόφαση Forum 187.

19 Στις 27 Δεκεμβρίου 2006, το Βασίλειο του Βελγίου θέσπισε νόμο που περιελάμβανε διάφορες διατάξεις (*Moniteur belge* της 28ης Δεκεμβρίου 2006, σ. 75266, στο εξής: νόμος του 2006) και ο οποίος επέτρεπε την παράταση της άδειας μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2010 για όλα τα κέντρα συντονισμού που θα τη ζητούσαν, ενδεχομένως με αναδρομική ισχύ. Πέραν των κέντρων των οποίων οι άδειες ανανεώθηκαν κατόπιν της διατάξεως Forum 187, μεταξύ 17ης Φεβρουαρίου 2003 και 31ης Δεκεμβρίου 2005, ο νόμος του 2006 προέβλεπε ότι αυτή η δυνατότητα παρατάσεως παρεχόταν επίσης και στα κέντρα των οποίων η άδεια θα έληγε μεταξύ 1ης Ιανουαρίου 2006 και 31ης Δεκεμβρίου 2010, καθώς και σε έναν αδιευκρίνιστο αριθμό κέντρων των οποίων η άδεια είχε λήξει το αργότερο στις 31 Δεκεμβρίου 2005, αλλά που, μέχρι την ημέρα εκείνη, δεν είχαν υποβάλει αίτηση ανανεώσεως. Αυτός ο νόμος δεν κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 88, παράγραφος 3, ΕΚ, αλλά η έναρξη της ισχύος του εξαρτήθηκε από την εκ μέρους της Επιτροπής επιβεβαίωση ότι δεν είχε αντιρρήσεις ως προς τον νόμο αυτόν.

20 Κατόπιν επανειλημμένων υπομνήσεων και ανταλλαγών αλληλογραφίας με την Επιτροπή, οι βελγικές αρχές έδωσαν, στις 16 Ιανουαρίου 2007, τις πληροφορίες που είχε ζητήσει η Επιτροπή στις 4 Ιουλίου 2006. Με επιστολές της 8ης και της 16ης Φεβρουαρίου 2007, έδωσαν συμπληρωματικές διευκρινίσεις. Επιπλέον, πραγματοποιήθηκαν τρεις συναντήσεις μεταξύ της Επιτροπής και των εν λόγω αρχών στις 5 και 15 Φεβρουαρίου καθώς και στις 5 Μαρτίου 2007.

21 Με έγγραφο της 21ης Μαρτίου 2007, η Επιτροπή ενημέρωσε τις βελγικές αρχές για την απόφασή της να επεκτείνει την επίσημη διαδικασία έρευνας που είχε κινήσει τις 27 Φεβρουαρίου 2002 όσον αφορά το καθεστώς των κέντρων συντονισμού. Η απόφαση αυτή, καθώς και η πρόσκληση προς τους ενδιαφερομένους να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους σχετικά με τα κατάλληλα μεταβατικά μέτρα τα οποία, σύμφωνα με την απόφαση Forum 187, όφειλε να προβλέψει η Επιτροπή, δημοσιεύθηκαν στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* της 16ης Μαΐου 2007 (ΕΕ C 110, σ. 20).

22 Στις 13 Νοεμβρίου 2007, η Επιτροπή εξέδωσε, κατά το πέρας αυτής της επίσημης διαδικασίας έρευνας, την απόφαση 2008/283/ΕΚ, σχετικά με το καθεστώς ενισχύσεων που έθεσε σε εφαρμογή το Βέλγιο υπέρ των κέντρων συντονισμού που είναι εγκατεστημένα στο Βέλγιο και η οποία τροποποιεί την απόφαση του 2003 (ΕΕ 2008, L 90, σ. 7, στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

23 Η προσβαλλόμενη απόφαση τροποποιεί καταρχάς το άρθρο 2 της αποφάσεως του 2003, ορίζοντας ότι τα κέντρα συντονισμού των οποίων η αίτηση ανανεώσεως της άδειας εκκρεμούσε κατά την ημερομηνία κοινοποιήσεως της αποφάσεως του 2003 ή των οποίων η άδεια έληγε συγχρόνως με την κοινοποίηση της εν λόγω αποφάσεως ή λίγο μετά από αυτήν, ήτοι μεταξύ 18ης Φεβρουαρίου 2003 και 31ης Δεκεμβρίου 2005, μπορούσαν να συνεχίσουν να απολαύουν του επιμάχου καθεστώτος έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005 και ότι η ανανέωση των αδειών τους επιτρεπόταν έως την ίδια αυτή ημερομηνία. Περαιτέρω, όσον αφορά τα τέσσερα κέντρα των οποίων η άδεια ανανεώθηκε για αόριστο χρόνο κατόπιν της διατάξεως Forum 187, η προσβαλλόμενη απόφαση αναφέρει ότι το από 16 Ιουλίου 2003 ανακοινωθέν Τύπου της Επιτροπής δημιούργησε δικαιολογημένη εμπιστοσύνη στα κέντρα αυτά ότι θα μπορούσαν να απολαύουν του επιμάχου καθεστώτος έως την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως του Δικαστηρίου επί της ουσίας. Εφόσον η απόφαση αυτή εκδόθηκε στις 22 Ιουνίου 2006 και λαμβανομένου υπόψη του φορολογικού χαρακτήρα του μέτρου, η προσβαλλόμενη απόφαση επεκτείνει το πλεονέκτημα της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και επιτρέπει σε αυτά τα κέντρα συντονισμού να συνεχίσουν να απολαύουν του επιμάχου καθεστώτος έως το τέλος της τρέχουσας κατά την ημερομηνία της αποφάσεως τακτικής φορολογικής περιόδου. Τέλος, η προσβαλλόμενη απόφαση κηρύσσει τον νόμο του 2006 ασυμβίβαστο με την κοινή αγορά στο μέτρο που έχει ως σκοπό την παράταση του καθεστώτος των κέντρων συντονισμού πέραν της 31ης Δεκεμβρίου 2005.

24 Το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως έχει ως εξής:

«Στο άρθρο 2 της απόφασης [του 2003] προστίθεται το ακόλουθο κείμενο:

“Τα κέντρα συντονισμού των οποίων η αίτηση ανανέωσης εκκρεμεί κατά την ημερομηνία κοινοποίησης της παρούσας απόφασης ή των οποίων η άδεια λήγει συγχρόνως ή σε λίγο χρόνο από αυτή την κοινοποίηση, δηλαδή μεταξύ της ημερομηνίας αυτής της κοινοποίησης και της 31ης Δεκεμβρίου 2005, μπορούν να συνεχίσουν να απολαύουν του καθεστώτος των κέντρων συντονισμού μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 2005.

Η ανανέωση της άδειας των προαναφερθέντων κέντρων συντονισμού εξουσιοδοτείται μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 2005 το αργότερο.”»

25 Το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως προβλέπει τα ακόλουθα:

«Τα τέσσερα κέντρα συντονισμού εγκατεστημένα στο Βέλγιο των οποίων η άδεια ανανεώθηκε για αόριστη διάρκεια βάσει της διάταξης [Forum 187] δύνανται να τύχουν του καθεστώτος των κέντρων συντονισμού μέχρι το τέλος της τρέχουσας κατά την ημερομηνία της 22ας Ιουνίου 2006 τακτικής φορολογικής περιόδου.»

26 Το άρθρο 3 της προσβαλλομένης αποφάσεως ορίζει τα εξής:

«Ο νόμος [του] 2006 είναι ασυμβίβαστος με την κοινή αγορά στο μέτρο που οι διατάξεις του έχουν ως στόχο να παρατείνουν, δια νέων αποφάσεων ανανέωσης των αδειών, το καθεστώς των κέντρων συντονισμού πέραν της 31ης Δεκεμβρίου 2005.

Συνεπώς, η Επιτροπή καλεί το Βέλγιο να μη θέση σε ισχύ τις σχετικές διατάξεις του νόμου [του] 2006.»

27 Εξάλλου, το άρθρο 4 της προσβαλλομένης αποφάσεως έχει ως εξής:

«Το πρώτο άρθρο εφαρμόζεται από την 18η Φεβρουαρίου 2003.»

**Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων**

28 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Φεβρουαρίου 2008, το προσφεύγον άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

29 Με χωριστό δικόγραφο που κατατέθηκε την ίδια ημέρα, το προσφεύγον υπέβαλε αίτηση εφαρμογής ταχείας διαδικασίας, βάσει του άρθρου 76α του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου [νυν Γενικού Δικαστηρίου]. Η Επιτροπή κατέθεσε εκπροθέσμως τις παρατηρήσεις επί της αιτήσεως αυτής στις 13 Μαρτίου 2008. Στις 17 Μαρτίου 2008, ο πρόεδρος του ογδόου τμήματος του Πρωτοδικείου αποφάσισε να περιληφθούν οι παρατηρήσεις αυτές στη δικογραφία. Με απόφαση της 19ης Μαρτίου 2008, το Πρωτοδικείο (όγδοο τμήμα) απέρριψε την αίτηση εφαρμογής ταχείας διαδικασίας.

30 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

31 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση που διεξήχθη στις 2 Ιουλίου 2009.

32 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή κλήθηκε να καταθέσει στη δικογραφία το βασιλικό διάταγμα της 19ης Δεκεμβρίου 2008 περί προσαρμογής της φορολογικής νομοθεσίας όσον αφορά την προσαύξηση σε περίπτωση απουσίας ή ανεπάρκειας της προκαταβολής εκ μέρους ορισμένων κέντρων συντονισμού (*Moniteur belge* της 30ής Δεκεμβρίου 2008, σ. 68976), το δε προσφεύγον δήλωσε ότι δεν είχε αντίρρηση επ' αυτού. Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 3 Ιουλίου 2009, η Επιτροπή ανταποκρίθηκε στο αίτημα αυτό.

33 Η προφορική διαδικασία περατώθηκε εν συνεχεία στις 13 Ιουλίου 2009.

34 Το προσφεύγον ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση στο μέτρο που δεν προβλέπει κατάλληλη μεταβατική περίοδο·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

35 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη ή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει το προσφεύγον στα δικαστικά έξοδα.

**Σκεπτικό**

36 Η Επιτροπή, χωρίς να προβάλλει επισήμως ένσταση απαραδέκτου δυνάμει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας, υποστηρίζει ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη για τον λόγο ότι το προσφεύγον δεν έχει έννομο συμφέρον και η προσβαλλόμενη απόφαση δεν το αφορά άμεσα. Κατά πρώτον πρέπει να εξεταστεί ο λόγος απαραδέκτου που αντλείται από την έλλειψη εννόμου συμφέροντος.

*Επιχειρήματα των διαδίκων*

37 Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι, κατόπιν της διατάξεως Forum 187, οι βελγικές αρχές ανανέωσαν την άδεια του προσφεύγοντος μόνον έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005. Το προσφεύγον ζήτησε στη συνέχεια επανειλημμένως την παράταση της ισχύος της άδειάς του έως τις 31 Δεκεμβρίου 2010, χωρίς, ωστόσο, οι βελγικές αρχές να δεχθούν τις αιτήσεις του. Η Επιτροπή υποστηρίζει, συνεπώς, ότι, κατά την ημέρα ασκήσεως της προσφυγής, το προσφεύγον ουδόλως είχε δικαίωμα να επωφεληθεί του επιδίκου καθεστώτος, δικαίωμα το οποίο να μπορούσε να προβάλει έναντι των βελγικών αρχών. Αντιθέτως, προκύπτει ότι οι εν λόγω αρχές περιόρισαν σκοπίμως την ισχύ τις άδειας έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005, ημερομηνία που αντιστοιχεί στο τέλος της μεταβατικής περιόδου που καθορίζεται με την προσβαλλόμενη απόφαση. Κατά την Επιτροπή, η θέση του προσφεύγοντος καθορίστηκε οριστικά από τις βελγικές αρχές, με την απόφαση που περιόρισε την ισχύ της άδειάς του έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005, απόφαση η οποία ουδέποτε αμφισβητήθηκε ενώπιον των βελγικών δικαστηρίων.

38 Συνεπώς, η προσβαλλόμενη απόφαση απλώς επιβεβαιώνει το δικαίωμα του προσφεύγοντος να επωφεληθεί από το επίδικο καθεστώς έως το τέλος της ισχύος της εν λόγω αδείας. Συγκεκριμένα, η ημερομηνία της 31ης Δεκεμβρίου 2005 αποφασίστηκε πρώτα από τις βελγικές αρχές και στη συνέχεια επικυρώθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση. Άλλωστε, η μεταβατική περίοδος που ορίζει η προσβαλλόμενη απόφαση στηρίζεται και στο γεγονός ότι η παράταση της ισχύος της άδειας όλων των κέντρων, πλην τεσσάρων από αυτά, έως μια καθορισμένη ημερομηνία (ενώ η διάταξη Forum 187 δεν καθόριζε καμία ημερομηνία) επιβεβαίωνε την άποψη που είχαν οι βελγικές αρχές και τα κέντρα συντονισμού για την ενδεδειγμένη μεταβατική περίοδο. Συγκεκριμένα, η ημερομηνία αυτή αντιπροσώπευε τον στόχο τον οποίο οι βελγικές αρχές είχαν ανακοινώσει στις κοινοτικές αρχές, όπως αυτός προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 1 της αποφάσεως 2003/531.

39 Όσον αφορά το επιχείρημα που αντλεί το προσφεύγον από το ότι η επιλογή των βελγικών αρχών να περιορίσουν την ανανέωση έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005 οφειλόταν στη βούλησή τους να ανταποκριθούν στις κοινοτικές υποχρεώσεις τους, η Επιτροπή αντιτάσσει ότι οι εν λόγω αρχές προέβησαν μονομερώς στην επιλογή να περιορίσουν την ισχύ της άδειας του προσφεύγοντος έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005 χωρίς να είναι υποχρεωμένες προς τούτο από το κοινοτικό δίκαιο. Συγκεκριμένα, η διάταξη Forum 187 ανέστειλε την εφαρμογή της αποφάσεως του 2003 στο μέτρο που απαγόρευε την ανανέωση των αδειών των κέντρων συντονισμού, χωρίς να προβλέπει χρονικό όριο για τη διάρκεια αυτών των ανανεώσεων. Εξάλλου, οι βελγικές αρχές χορήγησαν ανανέωση μεγαλύτερης διάρκειας για ορισμένα κέντρα ενώ αρνήθηκαν να το πράξουν όσον αφορά το προσφεύγον, καίτοι είχαν τη δυνατότητα κατόπιν της εκδόσεως της εν λόγω διατάξεως.

40 Όσον αφορά τον ισχυρισμό του προσφεύγοντος ότι, αν εφαρμοζόταν αυστηρώς ο βελγικός νόμος, είχε δικαίωμα σε ανανέωση της άδειάς του για δέκα έτη, η Επιτροπή απαντά ότι δεν εναπόκειται στα όργανα της Ενώσεως να αποφαίνονται σχετικά με την ερμηνεία του βελγικού δικαίου. Ωστόσο, ακόμα και αν το προσφεύγον είχε τέτοιο δικαίωμα, όφειλε, κατά την Επιτροπή, να το επικαλεστεί ενώπιον των δικαστηρίων, αμφισβητώντας τον περιορισμό της διάρκειας της ισχύος της άδειάς του, πράγμα το οποίο δεν έπραξε. Αυτή η παράλειψη ασκήσεως ένδικης προσφυγής φαίνεται, κατά την Επιτροπή, ότι κατέστησε οριστικό τον χρονικό περιορισμό της ισχύος της άδειάς του. Η Επιτροπή παρατηρεί, εξάλλου, ότι το προσφεύγον δεν εξηγεί γιατί αυτή η μη άσκηση ένδικης προσφυγής δεν ασκεί, κατά τους ισχυρισμούς του, επιρροή.

41 Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή εκτιμά ότι το προσφεύγον δεν έχει συμφέρον στην ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως στο μέτρο που αυτή δεν προβλέπει κατάλληλη μεταβατική περίοδο. Κατά την Επιτροπή, το προσφεύγον δεν επικαλείται κανένα ενεστώς έννομο συμφέρον και δεν προσκομίζει κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει ότι οι βελγικές αρχές είχαν την πρόθεση να παρατείνουν την ισχύ της άδειάς του πέραν της 31ης Δεκεμβρίου 2005.

42 Το προσφεύγον υποστηρίζει ότι έχει προσωπικό, γεγενημένο και ενεστώς συμφέρον να αμφισβητήσει την προσβαλλόμενη απόφαση.

43 Το προσφεύγον αμφισβητεί, καταρχάς, ότι μόνα τα κέντρα που διέθεταν άδεια κατά την ημέρα ασκήσεως της προσφυγής του μπορούν να αμφισβητήσουν την προσβαλλόμενη απόφαση. Υποστηρίζει, συγκεκριμένα, ότι αυτό θα τους στερούσε κάθε δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως. Θεωρεί, συνεπώς, ότι η εξάρτηση του παραδεκτού της προσφυγής από την ύπαρξη τυπικής άδειας κατά την ημέρα της ασκήσεώς της, ενώ μια τέτοια άδεια εξαρτάται από τον καθορισμό της μεταβατικής περιόδου που ορίζει η προσβαλλόμενη απόφαση, δεν είναι προσφυής.

44 Το προσφεύγον υποστηρίζει, περαιτέρω, ότι υπάρχει δικαίωμα υπαγωγής στο καθεστώς των κέντρων συντονισμού. Συναφώς, αμφισβητεί, αφενός, ότι ο περιορισμός της διάρκειας της ισχύος των αδειών έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005 απορρέει από την εκ μέρους των βελγικών αρχών αναγνώριση του προσήκοντος χαρακτήρα της

μεταβατικής περιόδου που λήγει την ημερομηνία αυτή. Συγκεκριμένα, ο περιορισμός αυτός απορρέει αποκλειστικά από την υποχρέωση του Βελγίου να τηρεί τις αποφάσεις των οργάνων της Ενώσεως, και ιδίως την απόφαση του 2003 και τη διάταξη Forum 187. Κατά το προσφεύγον, το γεγονός ότι οι βελγικές αρχές συμμορφώθηκαν προς τις αποφάσεις αυτές δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως επιχείρημα προκειμένου να μην του αναγνωριστεί έννομο συμφέρον. Το προσφεύγον αμφισβητεί, αφετέρου, ότι ο εν λόγω περιορισμός αποτελεί οικειοθελή ενέργεια των βελγικών αρχών. Συναφώς, στηρίζεται στο γεγονός ότι, κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως Forum 187, οι βελγικές αρχές κάλεσαν τα κέντρα τα οποία αφορούσε η εν λόγω απόφαση να ζητήσουν την επικύρωση της άδειάς τους, καθώς και στην έκδοση του νόμου του 2006 και στις προπαρασκευαστικές εργασίες του. Το προσφεύγον εκτιμά ότι, ακόμα και αν υποτεθεί ότι ο περιορισμός αυτός ήταν οικειοθελής, δεν επιτρεπόταν στις βελγικές αρχές να τον εφαρμόσουν από το βασιλικό διάταγμα αριθ. 187, επί του οποίου το προσφεύγον στηρίζει το δικαίωμά του όσον αφορά τη διάρκεια της ισχύος της άδειας.

45 Το προσφεύγον υποστηρίζει ότι το έννομο συμφέρον του έγκειται στη επιδίωξη της επιβεβαιώσεως της διατηρήσεως της ισχύος του επιδίκου καθεστώτος πέραν της 31ης Δεκεμβρίου 2005 και της εκ μέρους των βελγικών αρχών εφαρμογής του βασιλικού διατάγματος αριθ. 187. Πιο συγκεκριμένα, παραπέμποντας στη νομολογία, το προσφεύγον υποστηρίζει ότι θα μπορούσε να επικαλεστεί τα δικαιώματά του ενώπιον των βελγικών φορολογικών αρχών και έχει το δικαίωμα να λάβει, κατ' εφαρμογήν του βασιλικού διατάγματος αριθ. 187, παράταση, έως τις 31 Δεκεμβρίου 2010, της άδειας που έληξε στις 31 Δεκεμβρίου 2005, πράγμα που δικαιολογεί το έννομο συμφέρον του.

46 Το προσφεύγον αμφισβητεί, εξάλλου, τον ισχυρισμό ότι δεν παρέσχε στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι οι βελγικές αρχές είχαν την πρόθεση να παρατείνουν την ισχύ της άδειάς του πέραν του 2005. Θεωρεί ότι η επιστολή που του απηύθυναν οι εν λόγω αρχές στις 11 Ιουνίου 2008 αποτελεί σχετική ένδειξη.

47 Τέλος, το προσφεύγον υποστηρίζει ότι δεν μπορούν να αντληθούν συνέπειες από το ότι οι βελγικές αρχές δεν ζήτησαν την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Επιπλέον, το γεγονός ότι δεν άσκησε ένδικη προσφυγή κατά του βασιλικού διατάγματος της 10ης Ιουνίου 2004 δε ασκεί επιρροή όσον αφορά το παραδεκτό της υπό κρίση προσφυγής. Εξάλλου, εφόσον δεν έχει αναγνωριστεί η προσήκουσα μεταβατική περίοδος, οποιαδήποτε προσφυγή κατά των βελγικών αρχών θα ήταν ανενεργή.

*Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου*

48 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η ασκούμενη από φυσικό ή νομικό πρόσωπο προσφυγή είναι παραδεκτή μόνον αν ο προσφεύγων έχει έννομο συμφέρον στην ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως. Ένα τέτοιο συμφέρον προϋποθέτει ότι η ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως είναι ικανή αφ' εαυτής να έχει έννομες συνέπειες και ότι, επομένως, η προσφυγή μπορεί, ως εκ του αποτελέσματός της, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε (βλ. διάταξη του Πρωτοδικείου της 30ής Απριλίου 2007, T-387/04, EnBW Energie Baden-Württemberg κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. II-1195, σκέψη 96 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

49 Το έννομο συμφέρον πρέπει να είναι γεγενημένο και ενεστώς (απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Σεπτεμβρίου 1992, T-138/89, NBV και NVB κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2181, σκέψη 33) και εκτιμάται σε σχέση προς την ημέρα κατά την οποία ασκήθηκε η προσφυγή (απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Δεκεμβρίου 1963, 14/63, Forges de Clabecq κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 1015, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Απριλίου 2001, T-159/98, Torre κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2001, σ. I-A-83 και II-395, σκέψη 28). Το έννομο συμφέρον πρέπει, ωστόσο, να εξακολουθεί να υφίσταται έως την έκδοση της δικαστικής αποφάσεως, άλλως παρέλκει η έκδοση αποφάσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Ιουνίου 2007, C-362/05 P, Wunenburger κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. I-4333, σκέψη 42 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

50 Εν προκειμένω, πρέπει, καταρχάς, να υπομνησθεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, που τροποποιεί το άρθρο 2 της αποφάσεως του 2003, το προσφεύγον μπορούσε να εξακολουθήσει να απολαύει του καθεστώτος των κέντρων συντονισμού έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005.

51 Περαιτέρω, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, κατόπιν της διατάξεως Forum 187, οι βελγικές αρχές, με βασιλικό διάταγμα της 10ης Ιουνίου 2004, ανανέωσαν την άδεια του προσφεύγοντος για χρονικό διάστημα λήγον στις 31 Δεκεμβρίου 2005 και ότι, παρά τις αιτήσεις που υπέβαλε στις βελγικές αρχές, το προσφεύγον δεν έλαβε παράταση

της ισχύος ούτε ανανέωση της άδειας που του χορηγήθηκε βάσει του εν λόγω βασιλικού διατάγματος.

52 Συναφώς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι τον περιορισμό της διάρκειας της ισχύος της άδειας του προσφεύγοντος μόνον έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005 τον αποφάσισαν μόνες οι βελγικές αρχές, χωρίς να εξαναγκαστούν προς τούτο. Πράγματι, η διάταξη Forum 187 ανέστειλε την εφαρμογή της αποφάσεως του 2003 στο μέτρο που απαγόρευε την ανανέωση των αδειών των κέντρων συντονισμού, χωρίς να προβλέπει χρονικό όριο για τη διάρκεια αυτών των ανανεώσεων πέραν αυτού της εκδόσεως της αποφάσεως του Δικαστηρίου επί της κύριας δίκης. Εξάλλου, όπως αναγνώρισε το προσφεύγον κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση απαντώντας σε ερώτηση του Πρωτοδικείου, ο βελγικές αρχές θα μπορούσαν να ανανεώσουν την άδειά του για αόριστο χρόνο, όπως, άλλωστε, συνέβη στην περίπτωση τεσσάρων κέντρων, παρά το γεγονός ότι η ανανέωση δεν μπορούσε, σύμφωνα με τη διάταξη Forum 187, να παραγάγει αποτελέσματα πέραν της ημερομηνίας εκδόσεως της αποφάσεως Forum 187. Πρέπει, συνεπώς να απορριφθούν τα επιχειρήματα του προσφεύγοντος σύμφωνα με τα οποία ο εκ μέρους των βελγικών αρχών περιορισμός της ανανεώσεως της άδειάς του μόνον έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005 απέρρεε από την υποχρέωση του Βασιλείου του Βελγίου να τηρήσει τις κοινοτικές υποχρεώσεις του καθώς και τα επιχειρήματα με τα οποία το προσφεύγον αμφισβητεί το ότι ο περιορισμός αυτός συνιστά οικειοθελή πράξη των βελγικών αρχών.

53 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, από τις 31 Δεκεμβρίου 2005, το προσφεύγον δεν διαθέτει πλέον έγκυρη άδεια από πλευράς βελγικού δικαίου και, συνεπώς, δεν απολαύει πλέον νομίμως του φορολογικού καθεστώτος των κέντρων συντονισμού. Το προσφεύγον υποστηρίζει, ωστόσο, με το δικόγραφο της προσφυγής του, ότι εξακολούθησε να απολαύει του φορολογικού καθεστώτος των κέντρων συντονισμού μετά τις 31 Δεκεμβρίου 2005, και συγκεκριμένα το 2006 και το 2007. Απαντώντας σε σχετική με τον ισχυρισμό αυτόν ερώτηση του Πρωτοδικείου, το προσφεύγον ανέφερε, με το υπόμνημα απαντήσεως, ότι ο ισχυρισμός αυτός έπρεπε να εκληφθεί υπό την έννοια ότι, για τα έτη 2006 και 2007, είχε αξιώσει την εφαρμογή του εν λόγω καθεστώτος. Εκδήλωση της αξιώσεως αυτής υπήρξε, μεταξύ άλλων, το ότι υπέβαλε στις βελγικές αρχές αίτηση για την επιβεβαίωση του ότι διατηρούσε την υπαγωγή του στο καθεστώς των κέντρων συντονισμού έως τις 31 Δεκεμβρίου 2010, το ότι υπέβαλε φορολογικές δηλώσεις για τα έτη 2006 και 2007 με εφαρμογή του επιδίκου καθεστώτος και, τέλος, το ότι ενημέρωνε συνεχώς τις βελγικές φορολογικές αρχές για τη θέση του. Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί, ωστόσο, να γίνει δεκτή. Πράγματι, το γεγονός ότι ζήτησε την εφαρμογή του εν λόγω καθεστώτος δεν επιτρέπει να θεωρηθεί ότι το προσφεύγον συνέχισε να απολαύει του καθεστώτος αυτού σύμφωνα με το βελγικό δίκαιο.

54 Υπό τις συνθήκες αυτές, κρίνεται ότι το προσφεύγον δεν μπορεί να ζητήσει την εφαρμογή μεταβατικής περιόδου, κατά την έννοια της αποφάσεως Forum 187, λήγουσας μετά την ημερομηνία που καθορίστηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση, ήτοι μετά τις 31 Δεκεμβρίου 2005.

55 Πράγματι, αυτός καθαυτόν ο σκοπός μιας μεταβατικής περιόδου έγκειται στην εξασφάλιση της μεταβάσεως μεταξύ δύο καταστάσεων, ήτοι, εν προκειμένου, από την κατάσταση στο πλαίσιο της οποίας το προσφεύγον απολαύει του φορολογικού καθεστώτος των κέντρων συντονισμού προς την κατάσταση στο πλαίσιο της οποίας δεν απολαύει πλέον του καθεστώτος αυτού. Από την απόφαση Forum 187 (σκέψη 163) προκύπτει ότι στα κέντρα τα οποία αφορά η απόφαση αυτή, μεταξύ των οποίων και το προσφεύγον, έπρεπε να χορηγηθεί εύλογη μεταβατική περίοδος για να μπορέσουν να προσαρμοστούν στις συνέπειες της αποφάσεως του 2003.

56 Όμως, δεδομένου ότι, από τις 31 Δεκεμβρίου 2005, το προσφεύγον δεν απολαύει πλέον του φορολογικού καθεστώτος των κέντρων συντονισμού, οποιαδήποτε περίοδος μεταγενέστερη της ημερομηνίας αυτής κατά την οποία το προσφεύγον θα απηύλαυε του επιδίκου καθεστώτος δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί ως αποσκοπούσα στο να του επιτρέψει να προσαρμοστεί, δεδομένου ότι ήδη βρίσκεται στη νέα αυτή κατάσταση. Ως εκ τούτου, σε περίπτωση που γινόταν δεκτή η υπό κρίση προσφυγή, δεν θα μπορούσε να χορηγηθεί στο προσφεύγον, αναδρομικώς, μεταβατική περίοδος μεταγενέστερη της 31ης Δεκεμβρίου 2005, καθόσον μια τέτοια περίοδος θα ήταν άνευ αντικειμένου.

57 Η αδυναμία χορηγήσεως, έστω και αναδρομικώς, μακρότερης μεταβατικής περιόδου στην περίπτωση που τα κέντρα δεν έχουν πλέον ισχύουσα άδεια προκύπτει, εξάλλου, από τη διάταξη Forum 187. Πράγματι, στο πλαίσιο της αιτήσεως αναστολής της αποφάσεως του 2003 που απαγόρευε την ανανέωση των αδειών ορισμένων κέντρων, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου έκρινε ότι, αν δεν χορηγούνταν η ζητηθείσα αναστολή, η απόφαση επί της κυρίας δίκης που θα εκδιδόταν υπέρ των αιτούντων, όσον αφορά το μεταβατικό καθεστώς, θα στερούνταν εν πολλοίς αποτελεσματικότητας, εφόσον τα ενδεχόμενα χρηματοπιστωτικά μέτρα δεν ήταν προφανώς κατάλληλα για να ανορθώσουν αναδρομικώς τη σταθερότητα του κανονιστικού πλαισίου των κέντρων συντονισμού (διάταξη Forum 187, σκέψη 146).

58 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, λαμβανομένου υπόψη του αντικειμένου της προσφυγής, η οποία αποσκοπεί στην ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως κατά το μέτρο που αυτή δεν προβλέπει εύλογη μεταβατική περίοδο, η ακύρωση της εν λόγω αποφάσεως για τον λόγο αυτόν δεν θα προσπόριζε κανένα όφελος στο προσφεύγον.

59 Κανένα από τα επιχειρήματα που προέβαλε το προσφεύγον δεν ανατρέπει τις προεκτεθείσες σκέψεις.

60 Όσον αφορά τα επιχειρήματα του προσφεύγοντος σύμφωνα με τα οποία το έννομο συμφέρον του έγκειται στην επιβεβαίωση της διατηρήσεως της ισχύος του επιδίκου καθεστώτος πέραν της 31ης Δεκεμβρίου 2005 και της εκ μέρους των βελγικών αρχών εφαρμογής του βασιλικού διατάγματος αριθ. 187, από τη νομολογία προκύπτει βεβαίως ότι, στην περίπτωση που δεν θα μπορούσε να αποκλειστεί ότι το προσφεύγον, αν η προσφυγή του γίνει δεκτή, μπορεί να προβάλει ορισμένες αξιώσεις έναντι των βελγικών αρχών ή, τουλάχιστον, να επιτύχει την εξέταση της αιτήσεώς του από τις αρχές αυτές, το προσφεύγον δικαιολογεί συμφέρον προς άσκηση της προσφυγής (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 22ας Νοεμβρίου 2001, T-9/98, Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-3367, σκέψεις 34 και 38, και της 12ης Σεπτεμβρίου 2007, T-348/03, Koninklijke Friesland Foods κατά Επιτροπής, μη δημοσιευθείσα στη Συλλογή, σκέψη 72).

61 Ωστόσο, πρέπει, καταρχάς, να διαπιστωθεί ότι, εν προκειμένω, έστω και αν η προσφυγή γίνει δεκτή, το προσφεύγον δεν θα μπορούσε να προβάλει καμία αξίωση έναντι των βελγικών αρχών όσον αφορά ειδικά τη μεταβατική περίοδο που του χορηγήθηκε και η οποία αποτελεί το αντικείμενο της υπό κρίση διαφοράς. Πράγματι, όπως προκύπτει από τα ανωτέρω, οι βελγικές αρχές δεν θα μπορούσαν να χορηγήσουν, έστω και αναδρομικώς, στο προσφεύγον παράταση της μεταβατικής περιόδου που του χορηγήθηκε, εφόσον το προσφεύγον δεν απολαύει πλέον του φορολογικού καθεστώτος των κέντρων συντονισμού. Περαιτέρω, πρέπει να παρατηρηθεί ότι οι διατάξεις της αποφάσεως του 2003 οι οποίες χαρακτηρίζουν το εν λόγω καθεστώς ως ενίσχυση ασυμβίβαστη με την κοινή αγορά και επιβάλλουν στις βελγικές αρχές να το καταργήσουν ή να το τροποποιήσουν ώστε να το καταστήσουν συμβατό με την κοινή αγορά δεν ακυρώθηκαν από το Δικαστήριο με την απόφαση Forum 187. Συνεπώς, οι διατάξεις αυτές παράγουν τα αποτελέσματά τους από την έκδοση της αποφάσεως του 2003, οπότε οι βελγικές αρχές δεν θα μπορούσαν να χορηγήσουν ανανέωση της άδειας του προσφεύγοντος αποκλειστικώς και μόνο βάσει του βασιλικού διατάγματος

αριθ. 187. Εξάλλου, σε περίπτωση ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, θα ήταν απαραίτητη νέα απόφαση της Επιτροπής προς καθορισμό της νέας μεταβατικής περιόδου της οποίας θα μπορούσαν να επωφεληθούν τα κέντρα, στο μέτρο που δεν εναπόκειται στο Γενικό Δικαστήριο, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως, να αντικαταστήσει με άλλη απόφαση την προσβαλλόμενη απόφαση ή να προβεί στη μεταρρύθμιση της αποφάσεως αυτής (διάταξη του Δικαστηρίου της 11ης Μαΐου 2000, C-428/98 P, Deutsche Post κατά IECC και Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-3061, σκέψη 28, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 26ης Σεπτεμβρίου 2002, T-199/99, Sgaravatti Mediterranea κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-3731, σκέψη 141).

62 Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση, αφενός, ότι το προσφεύγον δεν μπορεί να θεμελιώσει το έννομο συμφέρον του στην εφαρμογή του βασιλικού διατάγματος αριθ. 187 μετά τις 31 Δεκεμβρίου 2005 και, αφετέρου, ότι το γεγονός ότι οι βελγικές αρχές δεν απέκλεισαν το ενδεχόμενο να τους επιτρέψουν να επωφεληθούν του επιδίκου καθεστώτος μετά την ημερομηνία αυτή δεν ασκεί επιρροή.

63 Επιπλέον, πρέπει να υπομνησθεί ότι ένας προσφεύγων δεν μπορεί να επικαλεστεί μελλοντικές και αβέβαιες καταστάσεις για να αποδείξει ότι έχει έννομο συμφέρον στην ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Απριλίου 2005, T-141/03, Sniace κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-1197, σκέψη 26 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Όμως, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι, ανεξαρτήτως των προεκτεθεισών σκέψεων, κανένα από τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε το προσφεύγον δεν επιτρέπει να αποδειχθεί με βεβαιότητα ότι, σε περίπτωση ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, οι βελγικές αρχές θα παρέτειναν, αναδρομικώς, την άδειά του πέραν της 31ης Δεκεμβρίου 2005, βάσει του βασιλικού διατάγματος αριθ. 187. Ειδικότερα, αυτό δεν προκύπτει ούτε από τις επιστολές των βελγικών αρχών που επισυνάφθηκαν στο δικόγραφο της προσφυγής και οι οποίες, κατ' ουσίαν, περιορίζονται να επιβεβαιώσουν την παραλαβή των επιστολών του προσφεύγοντος, ούτε από την από 11 Ιουνίου 2008 επιστολή τους που επισυνάφθηκε στο υπόμνημα απαντήσεως και η οποία αναφέρει ότι, επί όσο χρονικό διάστημα δεν θα έχει εκδοθεί οριστική απόφαση επί της υπό κρίση προσφυγής, η βελγική φορολογική αρχή δεν θα εφαρμόσει προσαύξηση φόρου ούτε θα επιβάλει άλλες κυρώσεις ή διοικητικά πρόστιμα κατόπιν της απορρίψεως της εφαρμογής του καθεστώτος των κέντρων συντονισμού την οποία ζήτησε το προσφεύγον με τις φορολογικές του δηλώσεις. Αντίθετα προς τα υποστηριζόμενα από το προσφεύγον, τα στοιχεία αυτά δεν μπορούν να θεωρηθούν ενδείξεις καταδεικνύουσες, με βεβαιότητα και άνευ επιφυλάξεων, ότι οι βελγικές αρχές είχαν την πρόθεση να παρατείνουν την ισχύ της άδειάς του πέραν της 31ης Δεκεμβρίου 2005. Το γεγονός ότι οι βελγικές αρχές προέβησαν σε βεβαίωση φόρου για τα φορολογικά έτη 2006 και 2007, εφαρμόζοντας το κοινό φορολογικό καθεστώς, αποτελεί, στην πραγματικότητα, ένδειξη περί του αντιθέτου.

64 Εξάλλου, πρέπει να παρατηρηθεί ότι ο νόμος του 2006 δεν μπορεί, εν πάση περιπτώσει, να δικαιολογήσει έννομο συμφέρον του προσφεύγοντος. Πράγματι, οι διατάξεις του νόμου αυτού που αφορούν το φορολογικό καθεστώς των κέντρων συντονισμού δεν τέθηκαν σε ισχύ. Συγκεκριμένα, η ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος τους επρόκειτο να καθοριστεί, σύμφωνα με το άρθρο 298 του νόμου αυτού, με την έκδοση από το υπουργικό συμβούλιο βασιλικού διατάγματος, το οποίο δεν εκδόθηκε. Όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 18 της προσβαλλομένης αποφάσεως, οι βελγικές αρχές εξάρτησαν αυτή την έναρξη της ισχύος από την εκ μέρους της Επιτροπής επιβεβαίωση ότι δεν είχε αντιρρήσεις επ' αυτού. Όμως, στο άρθρο 3 της προσβαλλομένης αποφάσεως ορίζεται ότι ο νόμος του 2006 είναι ασυμβίβαστος με την κοινή αγορά στο μέτρο που οι διατάξεις του έχουν ως σκοπό την παράταση, μέσω νέων αποφάσεων ανανεώσεως των αδειών, του καθεστώτος των κέντρων συντονισμού πέραν της 31ης Δεκεμβρίου 2005. Συναφώς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, όπως προκύπτει από την έκτη αιτιολογική σκέψη του βασιλικού διατάγματος της 19ης Δεκεμβρίου 2008, οι βελγικές αρχές «δέχθηκαν την [προσβαλλόμενη] απόφαση να μη θέσουν [τον νόμο του 2006] σε ισχύ» καθόσον άπτεται του καθεστώτος των κέντρων συντονισμού και ενημέρωσαν σχετικώς τους ενδιαφερόμενους φορολογουμένους. Επομένως, οι βελγικές αρχές δεν είχαν την πρόθεση να θέσουν τον νόμο αυτό σε ισχύ. Κατά τα λοιπά, πρέπει να παρατηρηθεί ότι το προσφεύγον δεν αμφισβητεί ρητώς την προσβαλλόμενη απόφαση στο μέτρο που αυτή αφορά τον νόμο του 2006 και δήλωσε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι δεν του ήταν απαραίτητο να επικαλεστεί τον εν λόγω νόμο.

65 Τέλος, πρέπει να απορριφθούν τα επιχειρήματα που το προσφεύγον αντλεί από το ότι το παραδεκτό της προσφυγής δεν μπορεί να προϋποθέτει την ύπαρξη άδειας κατά την ημέρα ασκήσεώς της, ενώ μια τέτοια άδεια εξαρτάται από τον καθορισμό της μεταβατικής περιόδου στην προσβαλλόμενη απόφαση. Πράγματι, όπως προκύπτει από τα προεκτεθέντα, η ημερομηνία κατά την οποία το προσφεύγον έπαυσε να έχει έγκυρη άδεια και, συνεπώς, κατά την οποία όφειλε να λάβει τα αναγκαία μέτρα ώστε να προσαρμοστεί καθορίστηκε, πρώτον, από μόνες τις βελγικές αρχές και όχι με την προσβαλλόμενη απόφαση. Εξάλλου, το παραδεκτό της υπό κρίση προσφυγής προϋποθέτει την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος του προσφεύγοντος και όχι την ύπαρξη έγκυρης άδειας κατά τον χρόνο ασκήσεως της προσφυγής, έστω και αν το στοιχείο αυτό μπορεί να ασκήσει επιρροή στην εξέταση του εννόμου συμφέροντος.

66 Βάσει του συνόλου των προεκτεθέντων, πρέπει να θεωρηθεί ότι το προσφεύγον δεν έχει έννομο συμφέρον.

67 Ως εκ τούτου, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, χωρίς να είναι απαραίτητο να εξεταστεί ο προβληθείς από την Επιτροπή λόγος απαραδέκτου που αντλείται από το ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αφορά άμεσα το προσφεύγον.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

68 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Εν προκειμένω, εφόσον το προσφεύγον ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα)

αποφασίζει:

**1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.**

**2) Καταδικάζει το Centre de coordination Carrefour SNC στα δικαστικά έξοδα.**

Martins Ribeiro Παπασάββας Dittrich

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 18 Μαρτίου 2010.

(υπογραφές)